

Fjarfiskileiðir og føroyingar

NÚ um dagarnar kom ein føroysk sendinevnd heimaftur av kanningarferð í New Zealandi. Í hesi sendinevnd vóru umboð fyrri tað almenna, vinnulívið og peningastovnarnar. Endamálið við ferðini var at kanna møguleikarnar at senda føroysk fiskiskip til New Zealands at fiska.

HVAT spurdist tá burtur úr hesi heldur sjáldsomu kanningarferð! Jú vit frætta í fjølmiðlunum, at væl komur burtur úr. Átlanin er at senda aðra av Polarborgunum til New Zealands í næstum og hina nakað aftaná.

TAÐ er sjálvandi hugstoytt, at vit føroyingar verða noyddir til at leita so langt burtur fyrri at livbjarga okkum og okkara fiskiskipum. Men tá heimaleiðirnar ikki megna at føða tey mongu skip, sum vit hava latið byggja seinastu árin, er væl einki annað í at velja enn at senda skipini

burtur í fremmandan sjógv at royna.

TAÐ er annars einki nýtt fyrri okkum, hetta at leita upp fremmandar fiskileiðir. Hetta hevur tvørturímóti eyðkent føroyska fiskimannin alla ta tíð hann hevur verið til. Bláða vit bara nøkur fá blóð aftur í ungu fiskivinnu-søgu okkara, so vóru tað júst føroyskir fiskimenn, sum fyrstir fóru til Grønlands at fiska. Hóast tað var nógv at leggja fyrri at fara so langt heimaifrá við sluppunum, so var hetta tó einki minni enn náttúrligt fyrri okkum. Og soleiðis hevur verið allan vegin upp gjøgnum árin. Vit hava heldur ikki smæðst burtur, tá tað galt um at vera við at troyta nýggjar fiskileiðir í New Foundlandi og í Barentshavinum.

SKRIVARIN í reiðarafelagnum lýsti henda leiklut okkara so greitt í eini samrøðu í Sosialinum herfyri. Har vísti hann á, at fyrri okkum føroyingar hevur tað altíð verið náttúrligt at fara har, sum fiskur var. Bar ikki til einastaðni, so fóru vit til annað pláss at fiska, og tað líkamikið um tað var

við Grønland ella í Íshavinum. Hann helt tað tí vera eins náttúrligt, nú allar hesar gomlu leiðirnar eru skerðar munandi, at vit leita so langt burt sum til New Zealands. Ja, hann helt tað vera eitt størri tak at fara til Grønlands við sluppunum á sinni, enn tað er í dag at fara til New Zealands við okkara sera framkomnu skipum.

TAÐ er sjálvandi spell, at hesi okkara mest framkomnu og best útgjördu skip skulu fara til fjarskotin lond heldur enn at kunna veiða í okkara parti av heiminum. Tað er spell fyrri teir fiskimenn, sum skulu vera langt heimaifrá, og tað er sera óheppið fyrri okkara virki, sum harvið missa ein part av rávøruni.

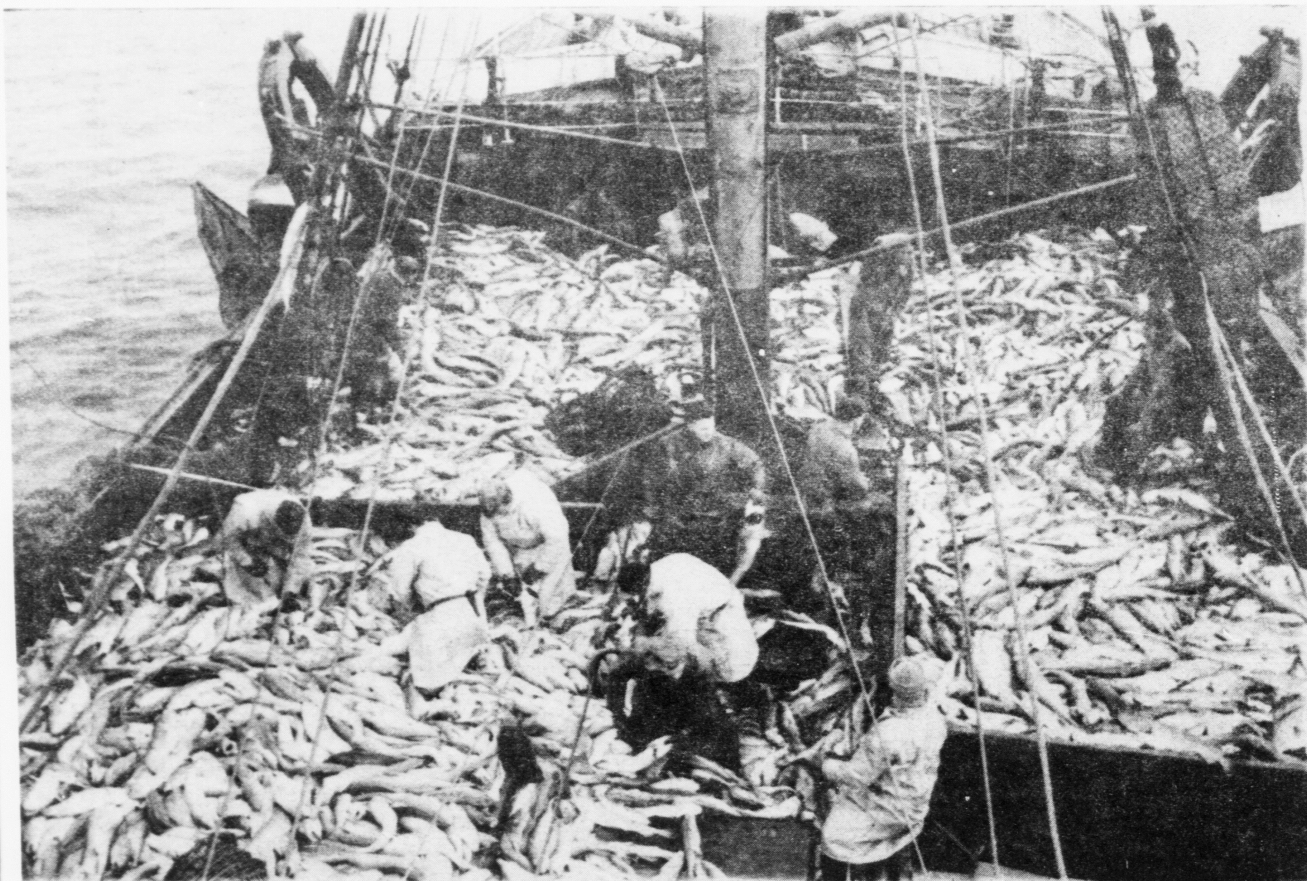
VIT eru tó noydd at góðtaka eina slíka gongd, tí vit hava ein ov stóran flota. Og tá japanarar, koreanarar, russar og mangir aðrir kunnu dúva uppá at fiska á fjarleiðum, so kunnu vit tað so sanniliga eisini. Hóast smáir, so megna vit tað, bert vit vilja.

HERFYRI hevði Sosialurin samrøðu

við ein føroying, sum hevur siglt við norskum fiskiskipum í mong ár. Hesin helt, at vit føroyingar vóru ov seinir á sjóvarfallinum, tá tað galt um at leita til fremmand havøki. Her vóru norðmenn skjótari enn vit. Helst er nakað um tosið, og tað kann eisini tykjast eitt sindur øvugt, tá hugsað verður um, at vit áður í størri mun enn aðrir hava verið "úti um okkum", eitt nú tá tað galt fiskiskapi í Grønlandi, í Barentshavinum og við New Foundland. Men síðani er tað so hent, at vit hava lagt okkum eftir at troyta heimaleiðirnar meira og hava harvið ikki lagt í ella havt tørv á at fara burtur í fremmand høv.

NÚ sanna vit so, at hetta er neyðugt, skulu vit ikki missa ein stóran part av flota okkara. Her er New Zealand so ein nýroynd og skal tað vera okkara vón, at okkurt gott spyrst burtur úr. Men vit eiga so eisini at hyggja at øðrum møguleikum. Her eiga bæði landsstýrið og vinnulívið at taka lógvatak saman.

jamú

Tað var tann tíð, tá tað bar til at fylla trolarar okkara við nógvum fiski. Í dag er heldur seltið sammeta við vit hesa myndina frá gamla Sjórdabergi. Nú megu trolarar okkara leita til fiskileiðirnar hinumegin knöttin fyrri at fáa uppi